

Ljubio se bijeli golub sa golubicom

*Ljubio se bijeli golub
Sa golubicom,
Gledalo ga mlado momče
Sa gjevojčicom,
Iz travice, kojom bistar
Potok žubori
Golub guče, momče njemu
Tiho govori:
„Crven ti je kljun, golube,
U golubice,
Al su usne rumenije
U gjevojčice.
Bijelo ti je lijepo perje
U golubice,
Al je b'jelje bijelo grlo
U gjevojčice.
**Zagrli me, gjevojčice
Da se ljubimo.
Sramota je od goluba
Da dan gubimo.***

Ti poljubi mene, mila
Pa ću ja tebe,
Pa ja tebe, pa ti mene
To su opet dva.
**Što će reći tvoja majka
Ne brini se ti.
Našu tajnu Bog zna jedan
I nas dvoje, mi.**
I golubci vidjeli su
Gje se ljubimo.
Ljubimo se, grlimo se
Gje se vidimo!
A manit bi junak bio
Kad to ne bi htio,
Kad su t' usne tako slatke
Kao šećer bio.
A njeđarca mirisava
Kao ruža cvijet,
Ljubiću te, gjevojčice,
Ma šta rek'o svijet!"

De Sarno 1986.

Na dobru molitvu

*Svi časi dobri, ovi najbolji,
Kada mladijencim molitvu daše,
Kada mladijencim molitvu daše,
U pune čaše, u dobre čase,
U pune čaše, u dobre čase.
Svemu rodu i plemenu
Na veliku čast,
Na veliku čast.
A našem mladoženji,
Sve u dobar čas,
Sve u dobar čas.
I oko i čelo
Sve nam braćo veselo,
Veselo.*

De Sarno 1896.

Non negar che tu mia sei

**Non negar che tu mia sei
Za onu ljubav, koju ti ja nosim,
Son felici i giorni miei,
Ako mi daš, što ti ja prosim.**

**Non mi far la ritrosetta,
Jerbo znadeš, da te ljubim,
O Beppina, mia diletta,
Nemoj činjet' da te ja izgubim!**

Se tu amavi un altro amante,
Obećana meni jesi,
Fido piu dime constante
Neć' ga nećeš pod nebesi.
Se tu credi a me tradire
Ti se varaš, dušo moja,
Non potro gia mai soffrire,
Da se obrati ljubav tvoja

I compagni miei gia sono
Puni tuge, mene plaču
Questa vita mia dispono
I na pušku i na maču.
Adorata vita bella,
Vilo moja preljubljenja,
Io conosco cosa sia

Ova ljubav neizrečena.

Parmi esser senza cuore,
Bez očij' je moje tijelo,
Ma pur credo con ardore,
Da me nećeš ostavit', vilo.

O Cupido, Dio d'amore,
Uzmi jednu strijelu tvoju
Ed uccidi questo cuore
Da ja ispustim dušu moju.
Credi pur bell'idol mio
Kad te u putu ja susretnem
Che, di gioia e di desio
Prepuni se srce moje.

Da te parto, dico, bella,
Treba nam se dijeliti,
Ma mi manca la favella,
Čujem ti se, dušo, umrijeti.
Ja već` neću prohoditi
Ispred bijela dvora tvoja
Ali srce bit'će s tobom
Goji mi ga, dušo moja!

De Sarno 1896: pr. 9,

Oj, vesela veselice

*Oj, vesela veselice,
Oj, vesela vesilice,
Oj, vesela veslice!
Vesele ti oči imaš.
Koga god si pogledala
Svakome si ranu dala.*

De Sarno 1896.

Prem gizdava Bisernica, kruna svijeh Vila

*Prem gizdava Bisernica,
Kruna svijeh Vila,
Slatkijem rajem svoga lica
Rani Radmila.
Ona u lovu s družicami
Dokle boravi,
Ne zna što su mili plami
Slatke ljubavi.
Tužan pastir pušta stada
Ter za njom hodi,
Dokle sunčani zrak zapada,
Od kud ishodi.
Pjeva urese nje jedine
I svoje nemire,
Plače, uzdiše, blijedi, gine,
Čezne i umire.
Polja i r'jeke, luzi i gore
Koje ga slušaju,
Plačne njemu odgovore
Na plač davaju.
A nemila Vila odveće
Tvirgja neg' hridi,
Odgovorit' njemu ne će,
Dok ga mr'jet' vidi.
Videć pastir da zaman
I plače i dvori,
Ter nije lijeka svojoj rani
Koja ga mori,
Za vas svršit' kad ga muči
S tavnom pameti,
Od svoje dikle, on odluči,
Ruke umr'jeti.
Na se zv'jersku kožu stavi,
Sliku promijeni,
Pak se sakri u dubravi*

Za bus zeleni.
Tud'jer prođe Bisernica
Lugom loveći
K njemu obrati svoga lica,
Da j' zvijer c'jeneći.
Ivrh luga zlaćenoga
Strijelu nastrani,
I Radmila vjerna svoga
Rukom svo'm rani.
Ranjen pastir tad zavika
„Diklo nemila,
Evo tvoga ljubavnika
Sad si ranila.
Ne vjerova ti nekada
Srcu strvljenu,
Bisernice, vjerni sada
Tijelu ranjenu.
I izdahnu, a diklica
To videć', uze
Lomit' strijele, grdit' lice,
Roniti suze.
Vapeć': „slatki moj pokoju,
V'jerni Radmile,
Sada poznah ljubav tvoju,
Sjeti nemile.
Sad te ljubim kad ne mogu,
Mogah ljubiti.
Ali vajmeh! po sve v'jeke
Hoću tva biti,
I s tvom smrću, moja diko,
Željno slijediti.“
Reče, i sebi ranu dade
Gork' u nemiru,
Pak u krilo mrtva pade
Dragom pastiru.

Primorkinja konja jaše

*Primorkinja konja jaše
Sjaj mi sunce, sjaj
Sjaj mjeseče, ne zahodi
Kol'ko sam te žudio ja.
Sama sobom govoraše:
Mili Bože, lijepa ti sam,
Tanka ti sam i visoka,
Bijela ti sam i rumena.
I još da imam crne oči,
Dostojna bi begu bila,
Al' mu brate Aliveru.
To začuše begu sluge,
One begu kaživahu:
Ah! Da znadeš gospodaru,
Šetala je primorkinja,
Sama sobom govoraše :
„Mili Bože, lijepa ti sam,
Tanka ti sam i visoka,
Bijela ti sam i rumena.
I još da imam crne oči,*

*Dostojna bi begu bila,
Al' mu brate Aliveru.”
Bego slugam govoraše:
Ufatite primorkinju,
Primorkinju bijelu Vilu.
Mjerite joj mačem kosu,
Ako j' kosa dulja od mača,
To će biti ljuba moja,
Ako j' kosa kraća od mača,
To će biti moga brata,
Moga brata Alivera.
Sluge bega poslušашe:
Ufatiše primorkinju,
Primorkinju bijelu Vilu.
Mjeriše joj mačem kosu,
Kad li kosa dulja od mača,
Tad je Vila ljubi bega.*

De Sarno 1896. Kuhač 1880.

Rano rani Gjurgjevica Jela

*Rano rani Gjurgjevica Jela,
Prije Gjura u polje uranila,
Nabrala je smilja i bosilja,
Savila je tri zelena vijenca.
Jedan Jela sama sebi vila,
Drugoga je Gjuru namijenila,
A trećega niz Dunav pustila.
Zelenu je vijencu govorila:
„Plov' mi, plov' mi mozzeleni vijenče,
Dok doploviš do Gjurove majke.*

Pak ćeš reći mlada Gjura majci:
Ženi majko u jeseni Gjura,
Ako li ga oženiti ne ćeš,
Sam će Gjuro pred dvore šetat'
I bez konja i bez kalauza.
Nemoj reći da sam nametnica,
Nametnici magla pred očima,
A udovici jasna mjesečina,
Meni mladoj tri žarka sunašca”.

De Sarno 1896: pr. 14

Uzrasla je u Novi naranča

*Uzrasla je u Novi naranča,
Gojila je Novkinja gjevojka.
U ljeto je vodom posipala,
A u zimu je svilom pokrivala.
Lijepoga je roda porodila:
Na tri grane tri žute naranče.
Jednu šalje caru čestitome.
Car joj šalje do tri litra zlata.
"Lijepa fala caru čestitome,
Koj' mi šalje do tri litra zlata,
Ja imam mlada i srebra i zlata".*

Drugu šalje duždu mletačkome.
Dužd joj šalje ogledalo sjajno.
"Mala fala duždu mletačkome,
Koj' mi šalje ogledalo sjajno.
Ja sam mlada ogledalo sama".
Treću šalje Kraljeviću Marku.
Marko njojzi konja i junaka.
"Lijepa fala Kraljeviću Marku,
Koj' mi šalje konja i junaka.
Znade Marko što je za gjevojke".

De Sarno 1896.

Zbogom neharna dušo

*Zbogom neharna dušo
Trebalo se nam dijeliti
Šta ću ja jedna činiti
Daleko od tebe?*

*Preko širokih polja,
Preko dubokih mora,
Preko visokih gora,
Žalostan ću se zvati.*

*Vidiš, na tužbu moju,
Gdje more ribu izmeće,
A tvoje srce ne će
Za mnom plakati.*

*Uvijek je za mene
Svako proljetno cvijeće,
A tvoje srce ne će
Za mnom plakati.*

*Evo ti vijenac dajem,
Koji si mi nekada dala,
Na njemu ti mala fala,
Otrovno je cvijeće to!*

De Sarno 1896.

Vesel`mo se braćo kad se sastasmo

*Vesel`mo se braćo kad se sastasmo
Tuga i žalost progje, kad se vigjosmo.
Je li tako braćo Bog nas živio!*

*Uzmi svaki svoju čašu,
Ter ispijmo ljubav našu,
Lijepo ime „braćo“, Bog nas živio!*

De Sarno 1896.